

JUAN GÓMEZ-JURADO BÁRBARA MONTES

AMANDA BLACKOVÁ

ZTRACENÝ AMULET

přeložila Kateřina Castañeda Rodríguez

**AMANDA
BLACKOVÁ**
ZTRACENÝ AMULET

© Bárbara Montes Peña and Juan Gómez-Jurado 2021,
in collaboration with Antonia Kerrigan Literary Agency

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Castañeda Rodríguez, 2026
Cover and illustrations © David G. Forés, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7286-5

JUAN GÓMEZ - JURADO BÁRBARA MONTES

AMANDA BLACKOVÁ

ZTRACENÝ AMULET

2. díl

přeložila Kateřina Castañeda Rodríguez

*Bárbara Montes věnuje
tuto knihu Noahovi*

*Juan Gómez-Jurado věnuje
tuto knihu Andree a Javimu*

Postavy

Amanda Blacková: rodiče krátce po jejím narození zmizeli, a tak žije jen s tetou Paulou. Ve třinácti letech se dozvídá pravdu o svém původu: její předci byli

členy pradávné sekty uctívající egyptskou bohyni Maat. Posláním této sekty je krást magické (i nemagické) předměty, které by ve špatných rukou mohly ohrozit existenci lidstva. Kromě toho se Amanda musí vypořádat s typickými problémy náctileté slečny (a že jich je!) a také denně trénovat, aby naplno rozvinula zvláštní schopnosti, které se u ní projevily v den třináctých narozenin.

Teta Paula: Amandina prarabota, poručník a přísná trenérka. Nikdo neví, kolik jí je let, zdánlivě stárí je třicet pět až padesát pět roků. Tvrdí, že už není fyzicky zdatná, ale podle Amandy to není tak úplně pravda: během každodenních tréninků viděla tetu provádět kousky hodné kaskadéra.

Paula by pro Amandu udělala cokoli a její největší starostí je ochránit ji před nebezpečím, které pro ni představuje dědictví, jež jí připadlo v den třináctých narozenin.

Eric: Amandin nejlepší kamarád. Chodí do stejné školy a doprovází Amandu na misích. Je opravdovým machrem přes počítače a umí hacknout jakýkoli server. Předtím než se seznámil s Amandou, byl samotář, do kterého se všichni ve škole naváželi, ale teď ho nic a nikdo nezastaví. Když se neustále dostáváte do nebezpečných situací, jež vás mohou stát život,

logicky se vám zvedne sebevědomí. Nejradši na světě má maminku a pak Amandu (ale taky se mu dost líbí Esme, jejich společná kamarádka).

Benson: tajemný komorník rodiny Blackových. Zdá se, že umí uhádnout Amandina přání a potřeby dřív, než je Amanda vysloví nahlas. Zjevuje se nečekaně a nepozorovaně mizí. Podle všeho slouží v rezidenci Blackových nepřirozeně dlouho: Amanda jednou našla velmi starou fotografii, na které byl Benson a... vypadal úplně stejně jako teď!

Má na starost všechno vybavení potřebné na Amandiny a Ericovy mise a také je vynálezcem všelijakých důmyslných udělatek! Umí řídit auta a pilotovat letadla i vrtulníky parkující v ateliéru rezidence Blackových. Tuto dovednost učí rovněž Amandu a Erica. Pro Amandu i tetu Paulu je Benson členem rodiny a mnohokrát mu to daly najevo.

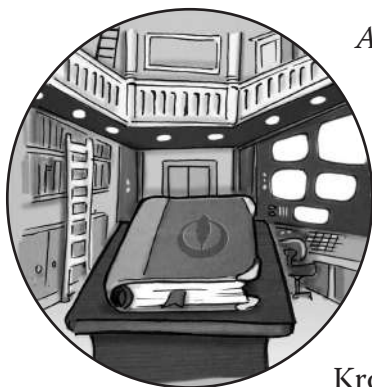
Esme: Amandina a Ericova spolužačka z gymplu. Ví o Amandině dědictví a je vždy ochotna pomoci. Moc ráda by je doprovázela na misích a doufá, že ji o to Amanda jednou požádá. Prozatím ji těší, že se s Amandou i Ericem může přátelit a poslouchat jejich dobrodružné vyprávění (a taky se jí trochu líbí Eric).

Místa

Rezidence Blackových: už po několik staletí domov rodiny Blackových. Amanda rezidenci (vilu s pozemky) zdělila v den třináctých narozenin. Zvenčí vypadá vila zachovale, ale uvnitř je to pohroma. Amanda, Benson a teta Paula dali pár místností do pořádku ke každodennímu užívání, ale jinak je dům zanedbaný

a zchátralý. Společně pracují na tom, aby vile navrátili její lesk. Potíží je v tom, že ačkoli Amanda zdědila velké jmění, nemohou se pustit do rekonstrukce, protože by řemeslníci mohli objevit tajemství ukrytá v domě. Vila má tajné chodby, místnosti, které se objevují a zase mizí, a spoustu dalších, dosud neobjevených věcí.

Ateliér: název pro sklepní prostory vily, kde se Amanda s Ericem chystají na mise. V ateliéru se ukrývá Galerie tajemství, v níž se uchovávají předměty ukradené na jednotlivých misích (dokud budou nebezpečné, nesmí Galerii opustit).

Kromě toho jsou tu nejvýkonnější počítače a hangár, kde parkují letadla (některá nadzvuková). Těmi se lze v rekordním čase přemístit kamkoli na světě. Je tu i obrovská šatna s rozmanitým oblečením – od lezeckého obleku po večerní šaty. Také knihovna, studovna a posilovna, kde Amanda denně cvičí (další trénink probíhá v zahradách rezidence, ačkoli slovo *zahrady* je poněkud nadnesené).

Předmluva

Co nejopatrněji jsem postupovala chrámem.

Během příprav na misi jsme s Bensonem, tetou Paulou a Ericem zjistili, že tato stará budova je plná pastí a že všechny jsou smrtelné. Kmen Ronitů byl podle všeho velice obezřetný a od přírody nedůvěřivý a raději si pojistil, aby jeho posvátné předměty někdo – v tomto případě já – neukradl. Zatím se mi podařilo úspěšně překonat tři pasti, netušila jsem ale, kolik mě jich ještě čeká cestou k síni, kde se nacházela kamenná soška. Právě pro ni jsem si šla.

Ve špatných rukou by soška mohla rozpoutat přírodní katastrofy, a proto jsme si my, Blackovi, slíbili, že ji ukradneme a zmizí tak ze světa.

S tím množným číslem je to trochu složité. Řekněme, že s dědictvím rodiny Blackových se pojí i určité závazky.

Mí rodiče a před nimi taky jejich rodiče sošku celé roky marně hledali. Teprve před několika týdny Eric konečně zjistil, kde se nachází. Jakmile jsme v jedné z místností Galerie tajemství objevili zaprášenou knihu, ve které se o sošce psalo, Eric si usmyslel, že ji najdeme.

Vyhledal nespočet zdrojů a strávil hodiny a hodiny pročítáním starých písemností ze zapomenutých knihoven, aby se dozvěděl co nejvíce informací o kmeni Ronitů. To vše pochopitelně na počítačích, které se nacházely v ateliéru vily.

To byla jeho práce.

A tohle zas moje.

Postupovala jsem chladnou chodbou s vysokánskými kamennými zdmi. Do hladkého povrchu některých kamenných kvádrů vytesali Ronitové různé výjevy. Přistoupila jsem k prvnímu obrazci a rukávem z něj setřela prach. Posvítila jsem na něj baterkou a zalapala po dechu. Odskočila jsem od kamene a chvílku trvalo, než jsem se vzpamatovala a mohla znovu přistoupit blíž. *Musím si ten obrazec pořádně prohlédnout!*

Na prvním kameni byla znázorněna dívka, jak si zaujatě prohlíží něco na zdi. V pravé ruce držela

zvláštní předmět, z něž vycházely paprsky... Podobal se svítilně, ale Ronitové byli starodávný kmen a vytesané výjevy pocházely z doby, kdy svítilny ještě neexistovaly. Dívka byla oblečená úplně stejně jako já.

Klidně jsem to mohla být já!

„No tohle... Co to má znamenat?“ zašeptala jsem a očima rychle vyhledala další obrazec. Přistoupila jsem k němu a uviděla na něm dívku, jak kráčí chodbou. Pomalu jsem došla až ke třetímu výjevu: stejná dívka ležela na zemi, rozseknutá vejpl v kałuži něčeho, co klidně mohla být krev. Nad ní se vznášel velký nůž ve tvaru půlměsíce.

Na tvářích mě polechtal lehký závan větru. Vrhla jsem se na zem na břicho a rukama si zakryla hlavu.

Bez přemýšlení, bez zaváhání.

I to bylo součástí mého dědictví.

Spolu s rezidencí Blackových a spoustou rodinných závazků jsem získala taky... zvláštní schopnosti. Neuvěřitelně rychlé reflexy, kočičí hbitost, schopnost ukrást člověku hodinky přímo ze zápěstí, aniž by si toho dotyčný všiml.

To jsme byli my, Blackovi.

Zloději.

Náhle vzduchem prosvístěl nůž a zabodl se přesně do místa, kde jsem před pár vteřinami stála.

To bylo o fous, pomyslela jsem si.

Proplazila jsem se kolem ostří nože, vstala a oprášila se. Stačilo málo a bylo po mně. Musím ale pokračovat!

Opatrně jsem našlapovala a rozhlížela se, jestli tu kmen Ronitů nenastražil další past. Jednalo se o málo známou civilizaci, která před mnoha staletími obývala zapadlý kout amazonského pralesa. Ronitové dosud ukázali, že při vymýšlení smrtelných pastí umějí být vynalézaví, někdy ale člověku musí dojít nápady, no ne?

Alespoň jsem v to doufala.

Barevně natřená, avšak již vybledlá, dřevěná klenba napovídala, že je na konci chodby další místnost.

Vešla jsem do ní.

Přede mnou na podstavci stála soška. Pocítila jsem zklamání: na to, že ji Ronitové uctívali jako bůžka, nebyla nijak mimořádná. Jen malý dřevěný panáček. Vůbec nic úžasného ani strašidelného, prostě jen panáček bez očí, nosu a pusy, vyrobený ze světlého, hladkého dřeva. Když jsem na něj posvítla baterkou, zaleskl se.

„A kvůli tomuhle takový povyk?“ promluvila jsem do prázdna. „Nepřijdeš mi tak nebezpečný, pajduláku.“

Šla jsem blíž a vzala sošku do ruky, abych si ji prohlédla.

Ozvalo se cvaknutí.

Polekaně jsem se rozhlédla, co jsem to provedla.

Cvaknutí mohlo samozřejmě znamenat, že jsem v průšvihů.

V pěkném průšvihů.

Podlaha místnosti se náhle rozevřela a začala se bortit a padat do něčeho, co vypadalo jako jáma se špičatými dřevěnými kůly. Zdi se začaly hroutit a já udělala to jediné, co se v tu chvíli dalo: vzala nohy na ramena.

Všechno kolem mě se bortilo. Běžela jsem, jak nejrychleji jsem dovedla, a v duchu se modlila, aby tu nezůstala žádná nespustěná past, protože jestli se spustí teď, když prchám ven, je zaručeně po mně.

Při útěku chodbami a místnostmi hrozilo nebezpečí, že mě velké a těžké kamenné kvádry rozdrtí. Podlaha mi stále rychleji mizela pod nohama. Sotva jsem šlápla na některou z dlaždic, hned se propadala.

Netušila jsem, zda se mi podaří doběhnout k východu dříve, než se všechno kolem mě zbortí.

Nevím, jak dlouho jsem běžela rozpadajícím se chrámem, až jsem konečně zahlédla světlo, které bylo mou nadějí na záchranu.

Sebrala jsem poslední zbytky sil a zrychlila právě ve chvíli, kdy jsem si myslela, že už rychleji běžet nedovedu.

Musím to stihnout! Jsem na světě příliš krátce, ten dřevěný pajdulák mě nedostane!

S rozběhem jsem skočila, prolétla branou chrámu a skutálela se na travu.

Ještě pár metrů jsem se plazila ve snaze dostat se co nejdál od té pohromy, když vtom se za mými zády ozvalo mohutné zaburácení a já zkoprněla. Vzepřela jsem se na předloktích, pomalu se otočila a podívala se směrem, kde dříve stál chrám Ronitů.

Zmizel, nezůstalo po něm ani stopy. Na jeho místě teď byl jen tmavý kráter, z něž stoupal sloup prachu.

Z ronitské stavby nezbyl jediný kámen. *No super, Amando*, pomyslela jsem si. *Právě jsi zničila poslední zbytky starodávnej civilizace.*

Na lítost ale nebyl čas. Za sebou jsem uslyšela spěšné kroky. Vyskočila jsem na nohy a přemítala, kam se schovat. Kolem mě byly jen stromy.

Jedním skokem jsem se vyhoupla na větev jednoho z nich a začala šplhat, abych se co nejrychleji ukryla v listí. Po chvilce se křoví okolo stromu zatřásl. Celá jsem se napnula, připravená se na vetřelce vrhnout, povalit ho na zem a pak utéct.

Vtom se z křoví vynořil Eric a volal:

„Amando! Amando! Kde jsi?“

Měl na krajíčku, a tak jsem ho nechtěla dlouho trápit a seskočila na zem přímo před něj.

„Tady!“

Jestli vás někdy zajímalo, zda se v lidské tváři může odrazit úleva a počínající infarkt současně, Eric by vám v tu chvíli dokázal, že může.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se, když se uklidnil. „Na kamerách dronů jsme viděli, že se chrám bortí, tak jsem za tebou co nejrychleji přiletěl... Jsi v pohodě?“

„Jo, jsem, neboj se. A mám... tohle.“ Ukázala jsem mu sošku. Dalo mi dost práce ji během útěku neupustit.

Eric se zklamaně podíval na kousek dřeva v mých rukou, pak na kráter, který tu mojí vinou vznikl, a konečně na mě.

„No tak... ti asi gratuluju.“

Vrátili jsme se k vrtulníku a odletěli domů, kde jsme sošku bezpečně uložili do Galerie tajemství.

Možná to nebylo nic významného, ale mohli jsme si tuto položku odškrtnout ze seznamu úkolů, které si Blackovi předsevzali. A vyvázli jsme živí.

Čekal nás klidný týden ve škole, daleko od nebezpečí a strachu.

Alespoň jsme si to mysleli.

/.

Pondělní vyučování se hrozně vleklo. Svaly se ještě nevzpamatovaly z předchozího dne, kdy jsem běžela jak o život ronitským chrámem, a tělo bylo po víkendu plném dobrodružství a nebezpečí unavené, jenže teta Paula byla nekompromisní: prý nesmím zameškat ani jednu hodinu. Nebyla s ní řeč.

Přežili jsme s Ericem nezáživné vyučování, šikanu ze strany Sary a její party i překvapení v podobě písemky z matematiky. Ke konci vyučování jsem měla pocit, že bych snad radši běžela bortícím se chrámem.

Jediná dobrá zpráva byla, že se do konce týdne nebudeme učit z důvodu školní olympiády: akce,

která se koná každé čtyři roky. Sjedou se sem kluci i holky ze všech koutů světa, až do pátku budou soutěžit v různých disciplínách a nakonec se vyhlásí nejlepší škola v každé kategorii. Nesoutěží se jen ve sportu, ale taky ve vědeckých pokusech, a dokonce bude soutěž o nejlepší fotografii a nejlepší divadelní hru. My, kteří nesoutěžíme v žádné kategorii, budeme mít volno, ačkoli vedení školy nás požádalo (přesněji řečeno jemně nám pohrozilo), abychom přišli soutěžící povzbudit.

Nebyla jsem z téhle akce dvakrát nadšená, a to hlavně proto, že ji organizoval pan Lapin, což byl nejen majitel jedné z nejvýznamnějších stavebních firem ve městě a zároveň radní pro kulturu a sport, ale taky otec mé úhlavní nepřítelkyně Sary. Ta se celý den vytahovala, že se díky jejímu tátovi nemusíme učit. Prostě byla ještě protivnější než obvykle a lezla tím na nervy i ostatním studentům.

Po vyučování jsme si s Ericem řekli: „Tak ahoj zítřka.“ Věděli jsme, že druhý den musíme přijít a tleskat spoustě lidí, které ani neznáme. V tu chvíli nám to ale bylo úplně jedno: nemohli jsme se dočkat, až si doma odpočineme.

Tedy odpočine si Eric, mě kromě domácích úkolů čekal výcvik s tetou Paulou. Teta mi hned na začátku dala na vybranou a já si vybrala dědictví rodiny Blackových se všemi následky. A kromě zaprášené

vily, závazků a zvláštních schopností jsem zdělila taky intenzivní výcvik.

My, Blackovi, procházíme výcvikem už tisíce let. Naše rodinná historie sahá až do starověkého Egypta. Tedy pokud víme. Jasně že tehdy jsme se nejmenovali Blackovi. Tehdy se naše příjmení zapisovalo hieroglyfy: ptačí křídlo a pták hledící dopředu, což znamenalo *černý*.

Už jsem vám říkala, že jsme zloději, vidíte?

Ne ti zloději, kteří se vám vloupají do bytu, když nejste doma, a odnesou si váš playstation. To ne.

My, Blackovi, jsme byli posledními členy starodávné egyptské sekty, která uctívala bohyni Maat a která kradla předměty a ukládala je do bezpečí, protože ve špatných rukou mohly představovat nebezpečí pro lidstvo.

Ptáte se, jaké nebezpečí?

Mohly třeba posloužit jako nástroje k přivolání temných bohů nebo mohly způsobit invazi zombíků a tak.

Že se v okolí vašeho bydliště nevyskytují zombíci?

Ted' už víte, komu poděkovat.

Spolu s tetou Paulou jsme sklízely stůl po večeři (u nás se večeřelo přesně v půl osmé), když vtom zazvonil zvonek. Měli jsme návštěvu.

Benson, komorník, který sloužil rodině Blackových mnohem déle než třináct let, co jsem na světě, a který už patřil do mé malé rodiny, zamířil k domovnímu zvonku. Podíval se na obrazovku, aby zjistil, kdo k nám v tuhle dobu přichází, prohodil s příchozím pár slov přes mikrofon a otočil se na tetu Paulu.

„Madam, přišel za vámi lord Thomsing.“

„Ať jde dál, Bensone. Počkám na něj v salonku,“ řekla teta a prudce vydechla. Zdálo se, že z návštěvy lorda Thomsinga nemá radost.

Odebraly jsme se do salonku, jedné z mála místností (spolu s jídelnou a knihovnou), které se nám podařilo zvelebit. Veškerou práci jsme zastali my tři ve svých vzácných chvílích volna. Teta Paula se zdráhala pozvat domů cizí lidi. V nestřežené chvíli by totiž někdo mohl objevit náš ateliér, kde jsme uchovávali všechno náčiní na mise, a dostali bychom se do průšvihů.

V salonku se teta Paula posadila do křesílka vedle krbu, v němž příjemně praskal oheň, já se usadila na nedalekou pohovku a čekaly jsme na návštěvu.

Záhy vešel Benson v doprovodu legračně vypadajícího pána.

Byl vysoký, hubený, elegantně oblečený a působil uhlazeně, avšak veškerou pozornost na sebe

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Amanda Blacková: Ztracený amulet**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.